

Mathilde.

Hij is wat sjofeltjes, zoals hij daar staat aan de rand van het trottoir, gehoorzaam wachtend op het groene licht om de zebra over te steken. Aan de hand een zeer oud, hoog model herenfiets met nog een recht stuur en een dubbele stang, de koplamp deemoedig gebogen. Op de bagagedrager een tot op de draad versleten en gebleekte aktetas, zo van dat model, wat je alleen nog ziet op oude prenten, met metalen beugels aan de bovenkant. De tas is plat, leeg, want de man gaat naar huis, zijn brood, dat hij elke dag met een appeltje, zorgvuldig verpakt in dat stuk zeer oud leer, is al lang op.

Zelf is hij wat grijzig, de kleur van zijn huid is vaal met een zweem van slecht geschoren zijn. Het sluike haar heeft de tint van zongebleekt touw. Door dikke brillenglazen in een zwaar montuur beschouwen zijn fletse ogen de wereld. Vanaf de afhangende schouders een tot totale vormloosheid versleten regenjas van een onmogelijk meer te definiëren kleur. Schoenen met dikke zolen, die zowel zwart als bruin kunnen zijn, de neuspunten hoog opgekruld.

Een speels lentebriesje doet iets met z'n haar. Onbewust strijkt de man met bruin gerookte vingers zijn kapsel in het niet te herleiden model, kijkt naar links...

En daar staat ze.... glanzend grote amandelvormige ogen, een heel brede glimlach... en dat ronde neusje, zo mooi diepblauw. Het rechteroog knipoogt naar hem, open, dicht. Hij ziet de ronde vormen als stevige armen en verder naar achteren de bedwelmende dijen. De vrouw, de supervrouw! Mooier, verleidelijker, bedwelmender dan hij ooit in die spaarzame momenten, als hij met zichzelf speelt, heeft kunnen, d'urven oproepen.

Die wil hij, die moet hij hebben! Hij laat het stuur los, de fiets klettert op de grond, de bel breekt af. Hij hoort het niet, stapt van het trottoir en beent naar de stilstaande auto. Op dat moment springt het verkeerslicht op groen, er is het geluid van een diepe claxon, het donkere aanzetten van een zware motor. Hij springt net op tijd op zij, kijkt, midden op de weg staand het mollige figuur na, dat nog steeds naar hem knipogend de hoek omgaat. Er is nijdig getoeter, scheldwoorden, hij hoort het nauwelijks. Stapt terug op de stoep.

-Wat wou je nou, vader? vraagt de brede man, die zijn fiets heeft opgeraapt.

-'k Wee niet.... zomaar, stottert hij nog, en fietst dan weg.

-Nou moe, halve gare!

Thuis spookt ze nog steeds door z'n gedachten, ziet hij die grote amandelvormige kijkers naar hem knipogen. Het cirkelt in zijn hoofd. Als hij...

Die nacht is een rusteloze. Als hij even is ingedommeld wordt hij zwetend wakker, zijn eerste gedachte is weer de grote ogen, die naar hem knippen. Staat dan maar op, gaat zich eens goed wassen en scheren. Als hij wat beter kijkt ontwaart hij in de spiegel achter zich dat smoeltje, dat ronde neusje, die geweldige glimlach, en vooral die ogen. Het beeld is niet scherp, maar het is er wel.

Hij loopt nog even door de kassen in de grote tuin achter het huis, giet hier en daar wat water over een beginnend plantje, vindt een onkruidje. Zet een bovenraampje open, het wordt al warm binnen, je kunt merken, dat het voorjaar aan het worden is. Sluit de deur zorgvuldig af, loopt buiten om het grote huis naar de voortuin. Alles is, zoals het altijd was, zoals zijn vader het achterliet, keurig in orde, pijnlijk netjes. Net als het huis zelf, zorgvuldig onderhouden en in de verf. En alles nog steeds zoals vroeger, zo'n twintig jaar geleden al weer, toen vader overleed, kort na moeder. Elk meubelstuk precies op z'n eigen plekje.

Dan wordt het tijd om op weg te gaan, naar zijn werk, de postkamer, waar hij al meer dan dertig jaar alles zorgvuldig rangschikt, verdeelt en op de juiste plaats brengt. Hij smeert vier boterhammetjes, dun, want overdaad is zondig, met plakjes magere kaas. Een appel, van de

eigen boom, die hij even oppoetst tegen de mouw van zijn overhemd. Alles verpakt in een schone theedoek gaat het in zijn onafscheidelijke aktetas. Haalt de fiets uit de garage, waar nog nooit een auto in stond, en gaat op weg.

's Middags staat hij weer op dezelfde plek van gisteren: aan dezelfde rand van hetzelfde trottoir, voor dezelfde zebra, op precies dezelfde tijd. Fiets aan de hand. Wachtend. Wachtend tot ze weer komt: die grote ogen, die brede glimlach, dat ronde neusje. Ze komt niet, die dag, en een heleboel dagen daarna ook niet.

Er zijn weken voorbij. De lente is warm geworden, en die dag heeft hij zijn regenjas uitgedaan, die ligt keurig opgevouwen onder de aktetas achterop. Hij staat wat verloren te zijn, de schouders lijken nog meer af te hangen dan anders. De koplamp van zijn fiets is nog meer gebogen. En dan... het geluid, dat is het! Die donkere klank van een aanzettende motor! Ze is er weer, ze komt eraan, knipoogt weer naar hem! Hij staat recht, sleurt zijn fiets achter zich aan en loopt naar de bestuurderskant van de aanrollende wagen. Die stopt, het raam gaat naar beneden. Er zit een wat corpulente man aan het stuur, donker van haar en donker van bril.

-Wat of ie wil?

-Deze, alstublieft.

-Deze? Wat bedoel je, figuur?

-Deze wagen, m'nheer, die wil ik graag.

-Wil je die kopen dan?

-Graag, ik heb genoeg geld.

-Zal wel, maar ze is niet te koop.

-Kan het...

Maar het raam gaat dicht, en de auto vertrekt, de hoek om, ze knipoogt toch naar hem.

Zijn dag is eigenlijk nu maar zo zo. Jammer, dat die man... maar hij heeft haar toch wel weer gezien. Als hij daaraan terugdenkt, licht er een kleine glimlach op.

De volgende dagen staat hij weer te wachten, ongeduldig nu, op hetzelfde trottoir, voor dezelfde zebra, op precies dezelfde tijd. Ze komt niet meer langs.

De lente wordt warmer, gaat over in de zomer. Er is veel te doen rondom het huis. De tuin moet bijgehouden, de kassen geschoond en geruimd. Er moet worden geplant en gezaaid, er moet worden verspeend. Hij is er druk mee, af en toe vervaagt even de gedachte aan die grote amandelvormige ogen, die glimlach, dat neusje. Om dan weer volop, heftig terug te komen en hij wat wazig van gedachten wordt en voor zich ziet hoe hij dat ronde neusje strelen zal, en die brede glimlach alleen voor hem zal zijn.

Die vrijdag, die zalige vrijdag. Hij is vroeger vandaag dan anders. Mocht vroeger naar huis, omdat het vandaag zijn dag was. Vijfendertig jaar bij de zaak, vijfendertig jaar op de postkamer, zonder mankeren, nooit een dag ziek geweest, steunpilaar van het bedrijf. Nog meer loftuitingen van de directeur zelf, die hij alleen kent van achter die dikke, mahoniehouten deur. Handdruk, van de grote man persoonlijk, en een schouderklopje. Een envelop, hem in handen gefrommeld. Nog meer handjes, een bloembosje van het personeel.

Wel een uur eerder weg!

Daarom staat hij daar weer, op hetzelfde trottoir, voor dezelfde zebra, alleen een uur vroeger, het bosje bloemen op zijn aktetas achterop de bagagedrager. Hij is vrolijk, weifelt of hij niet alvast een sigaret op zal steken, zomaar. Waarom zou hij tenslotte niet...

Bengs! Dat is het geluid, die donkerte in die stem, dat moet ze zijn. Zijn hoofd rukt naar links, hij ziet die grote ogen, die gelukzalige glimlach, dat ronde neusje. Ze komt aangerold, recht op hem af, lijkt het wel. Alsof ze hem roept, neem me mee.... mee...! Hij voelt het bloed naar zijn gezicht schieten, het zweet breekt hem uit. Iets aan haar is anders geworden, ziet hij. Ze knipoogt niet naar hem, en de plaat voorop is ook anders, maar zij is het wel. Hij stapt, ineens dapper, zo de weg op, voor de langzaam voortglijdende wagen en steekt een bezwevende hand op. Vlak voor hem staat ze stil. Hij loopt om haar heen, aarzelt een tel, legt dan zijn hand op het portier, hij krijgt een schok, nog één, hij moet snel ademhalen, anders zal hij stikken.

Het raam is al open, er zit iemand anders achter het stuur, een vrij jonge kerel met een blonde kuif, die tegen hem lacht.

-Mooi is-ie, vind je niet?

-De allermooiste, die er is. Ik zou haar graag willen hebben, zo graag dat....

-Dat kan, beste man, ze is net ingeruild. Kom maar eens praten, neem je oude wagen mee, we worden het wel eens, denk ik.

-Maar, ik heb helemaal geen andere auto, die ik...

-Stap in, mijnheer, gaan we rechtstreeks naar de garage. Er is nog wel een andere klant, maar die wacht wel even, noot de blonde kuif.

Mijnheer loopt om de auto heen, legt even een hand op de achterkant. Een groot portier gaat open en hij kijkt naar binnen. Zo geweldig. Hij ziet de enorme leerbeklede stoel, het dashboard in dezelfde kleur als de buitenkant. Nog meer knopjes, en nog meer mooie ronde dingen. Doodvoorzichtig stapt hij in, laat zich achterover glijden in de stoel, zakt weg in het zachte leer, het voelt alsof hij wordt omarmd.

Blonde Kuif maakt zijn riem vast. De man kijkt door de ruit naar buiten, het neusje lijkt wel wat langer zo. Schuw kijkt hij even opzij, het stuur. Daar zitten nog meer knopjes en dingetjes aan vast. Zoveel, hoe hou je die allemaal...

Het licht springt op groen, hij hoort dat donkere geluid dieper worden en ineens rolt hij. Er was geen schok, geen sprongetje, maar de auto beweegt zomaar, ze zoeft. Hij zit ademloos, heel stil, met wijd open ogen, tintelend, durft voorzichtig om zich heen te kijken.

Blonde Kuif zet de auto neer, midden voor de garage. De grote glazen deuren staan open, ze lopen zo naar binnen.

Of mijnheer ook koffie wil. Gaan we hier even zitten, pakken we de papieren er bij. Als mijnheer hem tenminste wil hebben.

Mijnheer wil dat graag.

Mooi, denkt blonde Kuif, kan er dan wel wat meer voor vragen. Noemt een prijs, en mijnheer knikt, zijn ogen gericht op dat mooie, diepblauwe daar buiten.

?? Wil mijnheer misschien financieren??

Nee, mijnheer betaalt cash als de auto wordt gebracht. Ja, belasting en verzekering ook meteen maar.

Blonde Kuif trekt wenkbrauwen hoog op. Dit heeft ie nooit eerder meegemaakt. Is die vent wel helemaal goed bij z'n kop, en bekijkt nog eens de sjofele figuur. Haalt de schouders op. En begint de papierwinkel af te werken.

Nee, de auto krijgt natuurlijk eerst een grote beurt, wordt gewassen, en goed nagekeken.

Nee, nee, dat is nou onze service, mijnheer, daar zijn we best trots op. En garantie een heel half jaar, kom daar maar eens ergens anders om! Met een dag of drie is de wagen klaar.

Nee, geen moeite, auto wordt keurig thuis afgeleverd.

Mijnheer wordt teruggebracht naar zijn achtergelaten, oude fiets. Zijn hart zingt, als hij naar huis peddelt, de wereld lacht tegen hem.

Hij vraagt een dag vrij. Hij moet geld halen van de bank, het huis en vooral de garage doen voor de nieuwe auto komt. Slaapt die nacht niet, en staat maar vroeg op. Veegt de oprit nog maar eens schoon, garagedeuren wijd open, zit en wacht.

Tot hij het geluid hoort, en daar komt ze aan. Blonde Kuif stuurt haar behendig de oprit op, stopt vlak voor de garagedeuren. Schudt zijn klant de hand en begint de auto uit te leggen, waar alles zit, hoe alles werkt, waar op gelet moet worden. Hoe de radio het doet, hoe het dak open en dicht gaat. Of mijnheer...?

Mijnheer telt zorgvuldig, biljet voor biljet, de koopsom uit. Er worden nog handtekeningen gezet, papieren en sleutels op tafel gelegd.

Er is een auto in de straat gestopt, voor het huis. Blonde Kuif's collega. Of hij nog iets voor mijnheer kan doen?

Ja, graag, de auto omkeren en achteruit de garage in zetten. Of dat nog kan?

Tuurlijk kan dat, geen moeite. Blonde Kuif steekt als groet nog even de hand op en loopt naar zijn collega. Hij fluit, vrolijk. Waltzing Mathilde is het, en hij neuriet er nog wat bij.

Mathilde, die naam past precies bij haar, denkt mijnheer.

Sinds Mathilde er is, schijnt de zon voor hem. Hij wordt opgewekter, er kan zelfs af en toe een lachje af. Hij heeft geld uitgegeven voor nieuwe kleren, schoenen. En heel decadent een nieuwe regenjas aangeschaft, hij schaamt zich wel een beetje, zo'n nodeloze uitgave! Maar hij wil niet, dat Mathilde zich voor hem moet schamen.

Uren lang zit hij in die auto. Hij heeft er speciale lichte schoenen voor gekocht, en autohandschoenen, van die aparte, met verkorte vingers. En het roken er prompt aan gegeven. Nu eens zit hij in een voorstoel, dan weer eens achterin. Met het boek op schoot probeert hij alle knopjes en metertjes. Durft zelfs de motorkap open te doen, en staart vol ontzag naar die enorme motor, die onder dat ronde neusje is geperst. Laat de radio spelen, doet het dak open en weer dicht, open en dicht.

Na twee weken besluit hij dat Mathilde gewassen moet worden. Hij zal haar naar buiten rijden. Schuift achter het stuur, sleutel in het contact, draait die, een beetje trillend. Alleen maar wat klikken hoort hij. Iets van paniek vlamt door hem heen, het kan toch niet... Oh, ja natuurlijk, koppeling vergeten. Draait nog eens aan de sleutel. Niets, tikken. Nog eens, niets. Verdoofd van de klap zit hij een tijdje heel stil achter het hoge stuur, om uiteindelijk voorzichtig uit te stappen. Mathilde is ziek! Doet de garagedeuren zorgvuldig dicht. Als hij naar binnen loopt, bedenkt hij, dat hij garantie heeft. Belt de garage. Kan alleen maar vertellen, dat Mathilde het niet wil doen.

-Mathilde? Uw vrouw?

-Nee, nee, mijn PT Cruiser.

Hij moet uitleggen, wat er aan scheelt, kan dat niet.

De garage zal langs komen, morgen middag na vieren. Iedereen is al naar huis nu.

En weer slaapt de man er niet van. Staat een paar keer op, om naar de zieke te kijken. Er is geen zichtbare verbetering.

Die dag is hij er niet echt bij met zijn hoofd, legt een paar keer post in verkeerde bakjes.

Krijgt commentaar wat hem niet eens bereikt.

Als het tijd is, peddelt hij als een gek naar huis, ziet zelfs een rood verkeerslicht niet. Die politieman wel, en fluit hem terug.

-Waarom zo'n haast?

-Mathilde is ziek, ik moet gauw naar haar toe.

-U had in Uw haast onder een auto kunnen komen. Het licht was rood!

-Niet gezien, mag ik nu alstublieft naar huis, ze is erg ziek.

-Voor deze keer, maar laat ik het niet meer merken, probeert de diender nog, maar de overtreder trapt al weg als een bezetene.

Thuis stopt vlak na hem een grote wagen voor zijn uitrit. Autodokter staat in grote letters op de zijkant. Er klautert een morsige, blauwe overall uit, gereedschapskist in de aanslag.

Of mijnheer wil starten. Mijnheer doet dat. Mathilde schudt wat met de bolle kont, maar komt niet verder dan wat getik. Lichten? Mijnheer draait aan de lichtknop.

Overall ziet het al, geen draad stroom. Wanneer er voor het laatst mee is gereden? Oh, toen hij werd afgeleverd. Logisch, dat de prik eruit is. Mijnheer heeft natuurlijk overal aan gezeten, zou Overall zelf ook hebben gedaan, en dat kost stroom. Vooral het dak open en dicht doen vreet stroom. Mijnheer heeft wat moeite met die terminologie, maar slikt het dapper. Overall zal de snellader pakken, kan mijnheer zo weer starten. Tijdje laten lopen, en vooral regelmatig wat rijden. Stilstaan vreet auto's op, mijnheer!

Overall rommelt wat met dikke kabels, klimt achter het stuur, en bings, Mathilde loopt. Overall geeft wat gas, de motor heeft weer het vertrouwde diepe grommen. Mijnheer is blij, zo blij, tranen schieten in zijn ogen. Hij wil Overall wat geven, maar dat mag niet, dat is nou onze service mijnheer, daar zijn we best trots op. En Overall klautert weer in het Autodokter voertuig.

Vanaf die dag verandert het leven van de man totaal. Alles draait nu om Mathilde, alsof het een vrouw was. Hij praat tegen Mathilde. Rijdt haar naar buiten op de inrit als het mooi weer is, eerst erg bibberig, maar later durft hij meer, wordt steviger. Laat de motor wel een half uur draaien, net zolang tot het wijzertje precies in het midden staat. Mathilde moet elke week gewassen, hij heeft er een speciale buitenkraan voor aan laten leggen. gepoetst, nog meer gepoetst. Dik in de was gezet.

En toch wordt hij vaak zwetend wakker, bang, dat er met Mathilde wat is. Dendert de trap af om te controleren. Ook als hij in de keuken zit te eten bekruipt hem soms een onheilspellend gevoel. Dat kan niet zo, denkt hij, en als hij op een dag ziet dat bouwvakkers een huis gaan uitbreiden, krijgt hij het idee. Hij gaat naar de mannen toe, vraagt naar de chef. Die komt. Mijnheer wil de keuken en de garage allebei open hebben, doorverbonden als het ware. Als dat kan, tenminste.

Voor een bouwvakker kan alles, zolang het maar niet z'n eigen huis is, dus wandelt de chef met hem mee. Kan goed, keuken en garage grenzen aan elkaar, steunbalk erin, muur eruit, vloeren uitvlakken, nieuwe tegels natuurlijk, en verwarming doortrekken naar garage. Die eigenlijk wel beter geïsoleerd zou moeten worden. Was dat ongeveer de bedoeling van mijnheer? Het lijkt mijnheer wel wat. Bouwvakkerchef zal morgen of zo een offerte klaar hebben, bestekje erbij. Geen centje pijn. En met garantie natuurlijk. Volledige service, mijnheer, daar zijn we trots op. Fraaie auto hebt U daar, heb ik zelf altijd graag willen hebben. Zo'n fraaie lijn hè, net een vrouw. In ieder geval mooier dan die van mijn vrouw, hinniklacht de chef, de inrit aflopend, die heeft meer weg van een betonmixer. Mijnheer glimt van oor tot oor.

Op de zaak is de verandering van mijnheer breed opgevallen. Hij fluit of zingt af en toe. Het is wel altijd hetzelfde, maar hij kijkt er gelukkig bij, en daarom vindt niemand het erg als hij Mathilde weer laat waltzen. Hij vertelt soms uit zichzelf wel iets, vooral van Mathilde, of liever, Tilly, zoals hij liefkozend afkort. Tilly, die zo prachtig is in de zon. Tilly, die zo'n warme stem heeft. Tilly, die als hij zit te eten aan de andere kant van de tafel tegen hem lacht. Hij moet vandaag op tijd naar huis, want Tilly moet nodig in bad. En hoe blij Tilly is, als ze een blokje om mag. Ja, want hij durft tegenwoordig al een paar blokjes om te rijden, voor hij haar gaat wassen.

De collega's denken dat hun verdorde, perkamenten postmeester eindelijk een verkerinkje aan de hand heeft, en ze zijn blij voor hem. Ze vinden het ook niet zo heel erg, als de post eens een keer niet helemaal klopt.

Hij begint te dromen. Rare dromen. Dat ze Mathilde weg halen als hij slaapt, boven. Hij denkt dat hij haar hoort roepen, en vliegt zijn bed uit. Om Mathilde rustig te zien staan. Maar het idee, dat het kan, laat hem niet los. Hij wil naast Mathilde slapen.

Zoekt de aannemer op, die netjes heeft gewerkt. Wel wat meerwerk moest berekenen, maar ook uit zichzelf de oprit opnieuw heeft bestraat. Mijnheer wil de garage verlengen, en er een slaapkamer bij hebben. Kan hij ook 's nachts bij zijn Mathilde zijn. Natuurlijk, denkt de aannemer, wat-ie maar wil, hij is goed voor de centen. Betaalt prompt, en kom daar tegenwoordig nog maar eens om. De mensen hebben immers altijd wel wat te zeuren!

Zijn leven is Mathilde, en Mathilde is zijn leven. De tuin wordt wat verwaarloosd, de ruiten van de kassen moeten nodig gewassen. Maar Mathilde niet, Mathilde is brandschoon, en glimt als een spiegel. En als ze buiten staat, in de zon, dan is dat blauw zo mooi, zo diep, alsof er gouden spikkeltjes in zweven.

Mathilde heeft af en toe, heel koket, het haar op zolder, zoals hij dat zijn collega's vertelt. Dan staat het schuifdak in de kantelstand, Dat stond niet in het boek, maar hij heeft het wel zelf ontdekt, vindt hij trots. Dat Blonde Kuif dat ooit aan hem heeft verteld, is hij allang vergeten.

Mathilde wordt ziek. Op een dag, zomaar. Het is een beetje bewolkt, maar ze moet eigenlijk naar buiten, tijd om te worden gewassen. Ze hoest, zo erg, dat ze er helemaal van schudt. Hij rijdt haar weer achteruit naar binnen, de vertrouwde garage in. Misschien knapt ze daar dan weer wat van op, hoopt hij. Hij draait de sleutel nog een keer om, er is een soort van ratelend hoesten, zwarte rook walmt uit de uitlaten.

Hij besluit de Autodokter te laten komen. Belt op. Nee, Mathilde is te ziek, om zelf over straat te gaan, of de dokter misschien...natuurlijk doen we dat voor onze klanten, dat is nou onze service, mijnheer en daar zijn we trots op! Het wordt dan wel overmorgen, vandaag is het al laat, en morgen is alles al bezet. Maar we komen zeker, mijnheer. Mijnheer? Maar mijnheer heeft al opgehangen. Het klemt in zijn borst, in zijn hoofd is donkerte.

Op de zaak is het niks met mijnheer, die dagen. Hij is er met z'n gedachten niet bij, fluit niet, neuriet niet. Maakt veel fouten, teveel. Hij moet bij de grote baas op kantoor komen, direct, Staat daar, met gebogen hoofd, frommelt aan z'n stofjas.

Of mijnheer soms denkt, dat het hier een circus is of een naaikransje. Het barst van de klachten over hem, van iedereen. Hijzelf, directeur, had poststukken van de klachtenafdeling gekregen, en zijn post lag bij onderhoud. Men mag dan wel meer dan 35 jaar in dienst zijn, dit is natuurlijk niet acceptabel. Of misschien mijnheer postmeester wel beseft, dat er rijen mannen klaar staan om zijn baantje over te nemen. Had misschien mijnheer daar iets op te zeggen?

-Mathilde is ziek, mijnheer, erg ziek, de dokter gaat komen, en...

-Of mijnheer dat niet had kunnen zeggen, zodat iemand anders voor hem had kunnen invallen.... en nu als de gesmeerde bliksem naar huis, naar je Mathilde!

Hij staat door het raam naar buiten te kijken zonder iets te zien, als de servicewagen van de Autodokter voor de inrit stopt. Het is dezelfde Overall van toen, die zich naar buiten wurmt, nu een nog grotere gereedschapskist op wieltjes achter zich aan slepend. Hij geeft mijnheer een hand, en kijkt met een half oog maar Mathilde, snuift eens, ruikt. Mathilde's koplampen zijn dof, de brede glimlach is er niet meer.

Overall doet de motorkap open, rommelt daar wat, meet eens hier, dan daar. Vraagt mijnheer te willen starten. Mijnheer doet dat.

Er is een gehoest, gerommel, een knal, een wolk dikke zwarte rook braakt de garage in.

Overall steekt de hand op. Duikt weer onder de motorkap, doet iets met sleutels en meter-tjes. Mijnheer mag weer starten, er klinkt nu een gierend geluid. Overall steekt weer de hand op, staat recht, hoofdschuddend, veegt zijn handen af aan een dot katoen.

-Het is gebeurd, mijnheer. Hier is niets meer aan te doen, motor finaal aan gort. Stang door het blok. Gewoon, afgelopen ben ik bang.

-??

-Wordt heel erg duur, als er al een motor is te vinden. Dat is ze niet meer waard. Ik ben bang, dat mijnheer afscheid van haar moet nemen. 't Is zonde, want ze is zelf nog zo mooi. Als U wilt, kunnen wij een betrouwbare sloperij voor U laten komen, hebt U nog iets...

--!!?

-Is goed, mijnheer kan ons altijd nog even bellen als we kunnen helpen. Nee, nee, mijnheer is ons niets schuldig, hoor. Dat is nou onze service, en daar zijn we trots op.

Hij meldt zich ziek. Eet niet, drinkt niet. Wast en scheert zich niet. Dagenlang zit hij stil achter het stuur van zijn Mathilde, luisterend naar de geluiden die er nog zijn. Een licht getik hier als van een klokje, een zacht zoemen. Een piepje, als hij gaat verzitten, een kreuntje als hijzelf een beweging maakt.

Hij stelt zich een leven voor zonder zijn Mathilde. Besluit dan, dat hij niet verder wil leven zonder Mathilde, hij zal samen met Mathilde naar de hemel gaan. En er komt een plan op in hem, een heel definitief plan.

Hij wast en scheert zich. Loopt een paar straten door naar daar waar hij een restaurant weet. Is nog nooit binnen geweest, maar stapt vastberaden de drempel over, zijn stap is licht, maar stevig zet hij de voeten neer. Eet tot hij niet meer kan, en drinkt teveel bier.

Als hij de volgende morgen wakker wordt weet hij meteen wat te doen. Hij knapt zich op, fietst naar het station en neemt de trein naar België. Weet dat ze daar altijd vuurwerk verkopen, en dat heeft hij nodig.

Met een tas vol zwaar spul met veel kruid komt hij thuis en gaat meteen aan het werk. Hij prutst een flinke bom in elkaar, zoals hij ooit in het leger leerde. Die klemt hij omzichtig vast onder de motorkap, zoekt een stroompunt over het contact. Heel voorzichtig laat hij de motorkap zakken, liefkoost nog één keer het ronde neusje. Zijn hand gaat strelend langs de taillelijn, de achterlichten.

Hij zet zich achter het stuur, deur dicht, en op slot. Hij zet het dak in de kantelstand, Mathilde heeft nu het haar op zolder. Hij kijkt nog eens naar alle klokken, raakt de knoppen aan. Ziet de buitentemperatuur boven zich, 18 graden. Het wordt weer lente, denkt hij, tijd om heen te gaan, knipt de alarmlichten aan en draait resoluut de contactsleutel om.

Brandweermannen vinden later de neus van Mathilde, de grote amandelvormige ogen zijn nog heel, de brede glimlach is er nog. De knipperlichtjes gaan aan, uit. Open, dicht, alsof ze nog wil flirten met die mannen in die dikke pakken en grote, koperen helmen.

Het hoofd van de man ligt in een rabarberbosje. Het hoofd heeft de ogen dicht, de smalle mond plooit zich in een gelukzalige glimlach.